

Είμαστε άξιοι να υποδεχθούμε τον Χριστό; (Ο Ιησούς κι ο Εκατόνταρχος) (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Είμαστε άξιοι να υποδεχθούμε τον Χριστό στην καρδιά μας;

Έχουμε την πίστη, αγάπη και ταπείνωση του Εκατοντάρχου;

Ως άνθρωποι ατελείς και αδύναμοι έχοντας επίγνωση της ατέλειας και της αδυναμίας μας, οφείλουμε να ομολογούμε πάντοτε με μεγάλο δέος την αναξιότητα και αμαρτωλότητά μας, αναγνωρίζοντας την άφθαστη και άρρητη τελειότητα του Χριστού μας. Το πρώτο βήμα του συνεχούς και ατελεύτητου λυτρωτικού μας αγώνος είναι η συναίσθηση της αναξιότητάς μας, το γκρέμισμα των τειχών που συνήθως κτίζουμε, για να δείξουμε στους άλλους τη δύναμη και την υπεροχή μας. Αυτά τα κτιστά τείχη μας αποξενώνουν από τον ίδιο τον εαυτό μας, αλλά ταυτόχρονα εμποδίζουν και την πραγματική επικοινωνία μας με τον Θεό και τους ανθρώπους.

Τρεις αρετές που μας μεταβάλλουν από ανθρώπους του παρόντος κόσμου σε αγγέλους του μέλλοντος αιώνος, αρετές που οφείλει να καλλιεργεί κάθε ένας που πιστεύει στον ταπεινό Ναζωραίο, είναι η πίστη, η αγάπη και η ταπείνωση. Με την ταπείνωση γνωρίζουμε καλά τον εαυτό μας και νιώθουμε εσωτερική αρμονία. Με

την αγάπη προσεγγίζουμε τους αδελφούς μας και ζούμε ειρηνικά μαζί τους και με την πίστη γνωρίζουμε και συνδεόμαστε με τον Θεο μας.

Οι τρεις αυτές αρετές κοσμούσαν και τον ανώνυμο Εκατόνταρχο της Καπερναούμ, του οποίου ο Κύριος κατόπιν επίμονης παρακλήσεώς του θεράπευσε τον δούλο. Ήταν τα παράσημα που κοσμούσαν το στήθος του και τα διαμάντια που αυτός μας παρουσιάζει και μας καλεί σε μίμησή του. Ο **Εκατόνταρχος** αυτός ήταν ο στρατιωτικός διοικητής της Καπερναούμ και όλης της περιοχής. Ως Ρωμαίος αξιωματικός ήταν φυσικά ειδωλολάτρης. Στην πραγματικότητα, όμως, δεν πίστευε στα είδωλα, αλλά στον αληθινό Θεο, Αυτόν που είχε γνωρίσει από τους Ισραηλίτες. Έτσι από αυτούς ήταν ανώτερος στην αγάπη, στην πίστη, και στην ταπείνωση.

Οι περισσότεροι των Ιουδαίων της εποχής εκείνης αν και έβλεπαν σε καθημερινή βάση το μεγαλείο του Χριστού, και μάλιστα οι άρχοντές τους, οι γραμματείς και

οι φαρισαίοι, μιλούσαν περιφρονητικά για το πρόσωπό Του και τον ονόμαζαν, «υιόν του τέκτονος», παιδί του μαραγκού, ανάξιο τιμής. Ο Εκατόνταρχος, όμως, όπως φαίνεται από την απάντηση που έδωσε στον Χριστό, συγκρίνοντας τον εαυτό του με το άφθαστο ύψος της αρετής και της αγιότητος του Χριστού, βλέπει ότι τεράστια είναι η ηθική απόσταση που τον χωρίζει από Αυτόν και ομολογεί δημοσίως, ότι δεν είναι άξιος να τον δεχθεί στο σπίτι του. Έτσι, ο Χριστός μας προγνωρίζοντας την πίστη του δεν τον προκαλεί να την εκφράσει έμπρακτα, όπως προκάλεσε σε παρόμοιο αίτημά της τη Χαναναία.

Όταν ο Χριστός μας μετά την επί του Όρους Ομιλία Του ήλθε στην Καπερναούμ τον πλησίασε αυτός ο Εκατόνταρχος, λοχαγός δηλαδή του Ρωμαϊκού στρατού, αφού όλη τότε η Παλαιστίνη ήταν κάτω από τη ρωμαϊκή εξουσία. Αυτός εξουσίαζε και διοικούσε εκατό άνδρες. Η φήμη του Χριστού μας εκείνη την εποχή συνεχώς μεγάλωνε. Το πρόσωπό Του, η διδασκαλία και τα σημεία Του ήταν το θέμα της συζητήσεως όλων των ανθρώπων και φυσικά και των επισήμων της Καπερναούμ. Ο Εκατόνταρχος θαυμάζοντας τον Κύριο και πιστεύοντας σε Αυτόν τον πλησίασε και αναγνωρίζοντας την ανώτερότητά Του τον παρακάλεσε να του θεραπεύσει τον παράλυτο δούλο. Το αξίωμά του και ο τρόπος της παρακλήσεώς του δείχνουν άνθρωπο με ευγενική ψυχή, καλοπροαίρετο και δεκτικό της αληθείας. Δυστυχώς, όλοι οι εξουσιαστές ανθρώπων, είτε ολίγων είτε πολλών έχουν υπέρμετρη αλαζονεία. Έχουν και επιδεικνύουν την αλαζονεία της εξουσίας.

Τι παρακάλεσε τον Χριστό με πίστη και ταπείνωση ο Εκατόνταρχος; Μήπως τον παρακάλεσε για την υγεία του, την οικογένειά του, για τα παιδιά του ή τα συμφέροντά του; Όχι! Τον παρακάλεσε για τον δούλο του που ήταν παράλυτος λέγοντας: **«Κυριε, ο παις μου βέβληται εν τη οικία παραλυτικός, δεινώς βασανιζόμενος».** (Ματθ. η 6).

Η λέξη παις εδώ σημαίνει τον δούλο και ο δούλος εκείνη την εποχή στερούνταν το πιο πολύτιμο πράγμα στον κόσμο, την ελευθερία. Δεν είχε κανένα ανθρώπινο δικαίωμα και αποτελούσε περιουσία του κυρίου του, ο οποίος μπορούσε όποια στιγμή ήθελε να τον πουλήσει ή να τον σκοτώσει. Έτσι, βλέπουμε πολλές επαναστάσεις των δούλων εναντίον των κυρίων τους για τη βάνανυση συμπεριφορά τους ή ακόμη και δραπετεύσεις. Η καλοσύνη, όμως, την Εκατοντάρχου, η αγάπη του για τον δούλο του, ο οποίος ήταν έντιμος, όπως περιγράφει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος, φαίνεται από το ότι ο Εκατόνταρχος τον σεβόταν και τον είχε να μένει μαζί του στο σπίτι του, σαν παιδί του πραγματικό. Ενδιαφερόταν και συνέπασχε μαζί του, λες και γνώριζε και βίωνε την αλήθεια που διακηρύττει ο Απόστολος Παύλος· «Ουκ ένι δούλος ουδέ ελεύθερος, πάντες γαρ υμείς εις εστε εν Χριστώ Ιησοῦ» (Γαλ. γ 28).

Και ο Χριστός στο αίτημα του Εκατοντάρχου και βλέποντας ότι είχε πίστη φιλάδελφη, ταπεινή και ακλόνητη, απάντησε: «Εγώ ελθών θεραπεύσω αυτόν» (Ματθ. η 7), δείχνοντας τη διάθεση Του να μεταβεί στο σπίτι του, για να θεραπεύσει τον δούλο του.

Και τότε ήταν που ακούσθηκε η απόκριση του Εκατοντάρχου: «Κυριε, ουκ ειμί ικανός ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης· αλλά μόνον ειπέ λόγω, και ιαθήσεται ο παις μου» (Ματθ. η 8). Ως ταπεινή ψυχή ταπεινώθηκε περισσότερο μπροστά στη συγκατάβαση του Χριστού μας μέχρι της ελαχιστότητός του και στο ενδιαφέρον Του γι' αυτόν.

Τη φράση του Εκατοντάρχου επαναλαμβάνει ο Άγιος Ιωάννης, ο Χρυσόστομος, στην κατανυκτική ευχή της θείας Μεταλήψεως, που εκφράζει τη συντριβή και την ταπεινοφροσύνη του πιστού, ο οποίος αισθάνεται ανάξιος να φιλοξενήσει στην καρδιά του τον Κυριο: «Κυριε, ο Θεός μου, οίδα, ότι ουκ ειμί άξιος, ουδέ ικανός, ίνα μου υπό την στέγην εισέλθης του οίκου της ψυχής». Ολοι μας οι αγωνιζόμενοι για την κατάκτηση της αρετής και τη θέωση, όλοι εμείς οι αναγνωρίζοντας την τελειότητα του Χριστού και την ατέλεια των πράξεών μας οφείλουμε να ακολουθούμε την προτροπή Του: «Άγιοι γίνεσθε, ότι Εγώ Άγιός ειμι» (Α Πέτρ. α 16).

Αγαπητοί μου, ο Θεός μας έκανε το χατίρι και θεράπευσε τον δούλο του Εκατοντάρχου βλέποντας την πίστη του, την αγάπη του και την ταπείνωσή του. Και εμείς ας γνωρίζουμε ότι κάθε αίτημά μας προς τον Κύριο αν συνοδεύεται από ταπεινό φρόνημα, γνωρίζοντας την ατέλεια και αναξιότητά μας, από αγάπη προς τους συνανθρώπους μας και εφαρμογή του λόγου του Θεού: «έκαστος μη τα εαυτών σκοπείτε, αλλά και τα των ετέρων» (Φιλιπ. β 4), καθώς και από πίστη

στην παντοδυναμία του Θεού μας, καθώς είπε ο Ιώβ: «αδυνατεί δε τω Θεώ ουδέν» (Ιωβ. Ι , 13), το αίτημά μας θα γίνει αποδεκτό. Το αίτημά μας, όμως, ας συνοδεύεται από προσευχή και δοξολογία Κυρίου.

Το «δόξα Σοι, ο Θεός,» δεν πρέπει να λείπει από τα χείλη μας, έλεγε ο Όσιος Γέροντας Παΐσιος και συνέχιζε.

-Όταν πονάτε, να έχετε για χάπι το «δόξα Σοι, ο Θεός». Κι' εμένα τίποτα άλλο δεν με πιάνει όταν πονάω, παρά μόνο η δοξολογία του Θεού. Το «δόξα Σοι, ο Θεός» είναι ανώτερο και από το «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησόν με».

Ο πνευματικός του Γέροντας στην καλύβη του Τιμίου Σταυρού, ο χαριτωμένος Παπα- Τύχων, με τον οποίο συγχαίρει αιώνια στην Βασιλεία των Ουρανών ο Όσιος Παΐσιος, έλεγε:

-Το « Κύριε, ελέησον» έχει μισθό εκατό δραχμές, το «δόξα Σοι, ο Θεός» έχει χίλιες δραχμές, είναι δηλαδή πολύ πιο αρεστό στον Θεό μας.

Ήθελε να πει, ότι ο άνθρωπος, δυστυχώς, ζητάει το έλεος του Θεού από ανάγκη, ενώ Τον δοξολογεί από φιλότιμο. Και αυτό το φιλότιμο επιβραβεύει ο Θεός. Του δίνει μεγαλύτερη αξία. Και αυτό δεν πρέπει να φαίνεται μόνο στις ανάγκες και στις δοκιμασίες, αλλά και όταν αυτές περάσουν. Μην ξεχνάμε ότι αυτές τις δοκιμασίες της ζωής τις επιτρέπει ο φιλόανθρωπος και γιατρός των ψυχών μας και παιδαγωγός μας Θεός, για σωφρονισμό και θεραπεία μας, αφού αυτές είναι τα φάρμακα της ψυχής.